

lagde salget til samtlige landets postkontorer, hvorved stempelmærkeforhandlinger uden for postkontorerne ville blive overflødige. En sådan ordning kan dog ikke anses for tilrådelig, dels fordi vedkommende stempelmærkeforhandler skal foretage en kassation af de på det pågældende dokument anbragte stempelmærker, hvorfor salget af disse ikke kan sidestilles med salg af frimærker, dels fordi en sådan ordning ikke i fornødent omfang ville tilgodese de afgiftspligtiges og advokaternes interesser. En for disse tilfredsstillende ordning må formodes at kunne opnås ved som foreslået at henlægge salget af stempelmærker til samtlige tinglysningskontorer. Et stort antal stempelpligtige dokumenter skal tinglyses og må således af denne grund passere tinglysningskontoret, hvorfor det må anses for at være mest praktisk, at stemplingen kan foretages her. Dette så meget mere, som tinglysningsafgiftsloven foreslås ophævet og stempelafgifterne forhøjet med den bortfaldne tinglysningsafgift. Endvidere er tinglysningsdommerne anholdelsespligtige og skal følgelig tage stilling til spørgsmålet om de indleverede dokumenters stempelpligt. Hvad der ovenfor er anført om tinglysningskontorerne, gælder også for skibsregistret, hvorfor det også foreslås, at stempelmærker skal kunne købes her.

Da det imidlertid må anses for hensigtsmæssigt af hensyn til betjeningen af publikum, at der også fortsat forhandles stempelmærker på visse amtstuer, postkontorer m. v., foreslås det, at finansministeren skal kunne træffe bestemmelse om, at stempelmærker også skal kunne købes på andre offentlige kontorer end på tinglysningskontorerne og i skibsregistret. For amtstuernes vedkommende skal man dog i denne forbindelse henvise til § 3, stk. 1, jfr. § 8 i lov nr. 204 af 3. juni 1967 om amtsskatteråd og amtsskatteinspektorer, hvorefter amtstueforretningerne kan henlægges til amtsskatteinspektorerne. Det er en selvfølge, at henlæggelse af salg af stempelmærker til et offentligt kontor sker efter forudgående forhandling med den styrelse, hvorunder det pågældende kontor hører.

Efter den gældende ordning oppebærer stempelmærkeforhandlerne et vederlag, der beregnes som en vis gradueret procentsats på grundlag af omsætningen. Sætserne er ens for samtlige forhandlere af stempelmærker, men for de forhandlers vedkommende, der er tjenestemænd, er der fastsat visse begrænsninger. Amtsforvalterne skal ifølge § 22, stk. 2, i lov nr. 155 af 7. juni 1958 om normering og klassificering af statstjenestemandstillinger afgive $\frac{3}{4}$ af vederlaget til statskassen, og ifølge finansministerens bestemmelse skal de øvrige tjenestemænd, når det årlige vederlag overstiger et vist

beløb, afgive halvdelen af det overskydende til statskassen.

Dette forhandlervederlag må naturligvis oprettholdes, for så vidt angår de private forhandlere (boghandlere m. v.), som finansministeren antager. I stempeludvalgets udkast (§ 19, stk. 4) er foreslået en bestemmelse, hvorefter vederlaget til tinglysningsdommere og amtsforvaltere skal fastsættes af finansministeren efter forhandling med lønningrådet. Denne bestemmelse er ikke optaget i forslaget under hensyn til, at forhandlingen af stempelmærker på tinglysningskontorerne, i skibsregistret og på andre offentlige kontorer, der får forhandling, efter forslaget skal indgå i kontorerens sædvanlige sagsområde, således at det bliver et led i den normale tjeneste for de ved kontorerne tjenstgørende tjenestemænd at varetage det med forhandlingen forbundne arbejde. Den danske Dommerforening har i den anledning udtalt, „at man kan tiltræde betænkningens forslag om, at der indføres forhandling af stempelpapir og -mærker ved samtlige tinglysningskontorer. Da dette arbejde ikke ifølge retsplejelovens § 14 påhviler dommerne som en embedspligt, må der for hvervets udførelse, således som det er tilfældet ved de dommerembeder, der allerede har forhandlingen, ydes et passende vederlag. Foreningen skal derfor henstille, at der bliver optaget forhandling mellem finansministeriet og dommerforeningen repræsenteret ved Danske Statsembedsmænds Samråd om vederlagets fastsættelse.“ Denne udtalelse har justitsministeriet tiltrådt. Der vil herefter blive optaget forhandlinger om vederlagsspørgsmålet. Det forekommer dog mest naturligt, at det må blive de enkelte styrelser, der tager stilling til, om stempelmærkeforhandlingen kan motivere vederlag til lederne af de pågældende kontorer. I øvrigt har spørgsmålet en nær sammenhæng med spørgsmålet om en eventuel ny tjenestemandsløve.

Det vil ikke på indeværende tidspunkt være muligt at udtale sig om, i hvilket omfang den foreslåede nyordning vil medføre besparelser, hvorved bemærkes, at det må forudses, at der vil blive spørgsmål om godtgørelse til de tjenestemænd, der mister forhandlervederlag på grund af nyordningen.

Til § 23.

Bestemmelserne, der afløser den gældende lovs § 25, er i overensstemmelse med de gældende regler, idet Københavns overpresidium i henhold til lov nr. 46 af 1. marts 1961 siden 1. april 1961 har fungeret som stempelmyndighed i København.

Ad stk. 3 og stk. 4. Bestemmelserne afløser den gældende lovs § 25, stk. 3, hvorefter et dokument efter foretagen stempelberegning skal henlægges til ind-